

Arrest

nr. 212 200 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. BOLLEN
Steenweg op Sint-Joris-Winge 21
3200 AARSCHOT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2018.

Gezien het arrest nr. 210 991 van 16 oktober 2018 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om opnieuw te verschijnen op de openbare terechtzitting van 5 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BOLLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 14 september 2015 het Rijk binnen en werd op 28 oktober 2015 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 1 december 2015.

1.2. Bij schrijven van 26 oktober 2015 verzocht verzoeksters zoon om de geldigheidsduur van verzoeksters visum te willen verlengen. Hij wees er hierbij op dat verzoekster een voorbijgaande nierziekte heeft.

1.3. Verweerder nodigde verzoekster, via een op 30 november 2015 gedateerd schrijven, uit om een medisch typemodel, opgesteld door een geneesheer-specialist voor te leggen, waarin wordt toegelicht of verzoekster kan reizen en zich verplaatsen, of de behandeling kan worden verder gezet in het land van herkomst en waarbij de behandelingstermijn wordt meegedeeld.

1.4. Verzoekster maakte aan verweerder een medisch attest over dat op 1 december 2015 werd opgesteld door een huisarts.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 11 december 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 19 december 2015 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [G.R.M.]
[...]
nationaliteit: Nepal*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*Artikel 7
[...]
(x) 2° in volgende gevallen :*

*[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)
[...]*

*Regelmatig verblijf verstreken.
Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden, aangezien het overgemaakte medisch type-attest van een huisarts is en niet van een specialist zoals gevraagd werd.”*

Dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat tevens de afwijzing van verzoeksters aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur omvat, vormt de bestreden beslissing.

1.6. Een arts-specialist die verzoekster consulteerde deelde op 6 januari 2016 mee dat er geen redenen waren om aan te nemen dat verzoekster geen vliegtuigreis aankan of dat zij in Nepal niet medisch zou kunnen worden behandeld.

1.7. Bij een adrescontrole op 26 februari 2016 kon verzoekster niet meer worden aangetroffen op het door haar als verblijfplaats opgegeven adres te Aarschot.

1.8. Verzoeksters raadsman deelde op 8 oktober 2016 verzoeksters nieuwe verblijfsadres in het Rijk mee aan de Raad.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1 Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoekster geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert.

2.1.2. De Raad merkt op dat verzoekster betwist dat in voorliggende zaak, gelet op haar gezondheids-toestand, toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen.

De eerste exceptie wordt verworpen.

2.2.1. Verweerder werpt in tweede instantie op dat zijn standpunt dat geen verlenging van het verblijf wordt toegestaan geen aanvechtbare rechtshandeling is. Hij houdt voor dat het een loutere mededeling is waardoor verzoeksters rechtstoestand niet wordt gewijzigd.

2.2.2. In casu is evenwel geen sprake van een loutere mededeling, doch van een duidelijke beslissing waarbij wordt aangegeven op basis van welke overweging werd besloten niet in te gaan op verzoeksters vraag tot verlenging van de geldigheidsduur van haar visum. Het betreft dus wel degelijk een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of om te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bepaalde rechtstoestand, dan wel zodanige wijzigingen te beletten (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 8 - 9).

De tweede exceptie wordt verworpen.

2.3. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte;

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn;

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn;

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd;

Dat men gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29/07/1961. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële motivering behelst;

Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verwerende partij met de voeten wordt getreden;

Immers er wordt enkel het volgende vermeld (Stuk 1):

“Regelmatig verblijf verstreken. Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden, aangezien het overgemaakte medisch type-attest van een huisarts is en niet van een specialist.”

De reden van de beslissing wordt verder inhoudelijk in de bijlage 13 niet gemotiveerd; (Stuk 1)

Hieruit blijkt dat de genomen beslissing een standaardmotivering betreft die niet op de persoonlijke grieven van de persoon van verzoekster is toegespitst;

Dat verzoekster immers met ernstige ziektes te kampen heeft, waardoor zij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Nepal;

Dat zij daar ook niet de gepaste verzorging kan genieten en dat er geen systeem van sociale zekerheid bestaat in Nepal;

Dat verzoekster een recent en gemotiveerd medisch attest overlegde, doch dat de verlenging van haar verblijf werd geweigerd op grond van de motivatie dat dit attest door een huisarts werd opgesteld en niet door een specialist;

Dat een huisarts echter ook een opgeleide arts uitmaakt;

Dat de beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht;

Anders oordelen zou een schending uitmaken van de meest elementaire beginselen van behoorlijk bestuur;

Dat derhalve reeds louter op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feiten en naar recht;”.

3.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Verweerder heeft immers duidelijk uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten te geven en heeft hierbij geduid dat hij deze beslissing nam op basis van de vaststelling dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij was gemachtigd. Verweerder heeft tevens aangegeven verzoeksters aanvraag om de geldigheidsduur van haar visum te verlengen niet te willen inwilligen omdat zij niet het door hem gevraagde verslag van een geneesheer-specialist overmaakte. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat slechts in een standaardmotivering werd voorzien die niet op haar situatie is toegespitst. Er dient daarnaast ook te worden opgemerkt dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171)

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat verzoeksters zoon, middels een op 26 oktober 2015 gedateerd schrijven, een vraag indiende tot

verlenging van de geldigheidsduur van verzoeksters visum. Hij stelde hierbij dat zijn moeder aan een voorbijgaande nierziekte lijdt. In het door hem bij deze aanvraag gevoegde medische attest is evenwel geen sprake van een nierziekte, maar wordt melding gemaakt van inname van medicatie voor orthopedische problemen, van een licht verhoogde bloeddruk en van licht gestoorde levertesten en wordt er ook op gewezen dat *“verschillende onderzoeken aan de gang [zijn]”*. In deze omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder de eventuele toekenning van een verlenging van de geldigheidsduur van een visum afhankelijk maakt van het voorleggen van een (bijkomend) medisch attest dat werd opgesteld door een geneesheer-specialist. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster geen medisch attest dat werd opgesteld door een geneesheer-specialist, waarin duidelijkheid wordt verschaft omtrent de aangevoerde medische problematiek, aanbracht en dat zij slechts nogmaals een door een huisarts opgesteld medisch getuigschrift overmaakte. Verweerder heeft derhalve op correcte gronden vastgesteld dat niet het door hem gevraagde medisch attest werd neergelegd. Door te verklaren dat een huisarts ook een opgeleide arts is – wat niet ter discussie staat – weerlegt zij de vaststelling niet dat zij niet het door verweerder gevraagde medisch attest neerlegde. Hierbij moet nogmaals worden geduïd dat verweerder vermog om de inwilliging van de vraag om verlenging van de geldigheidsduur van een visum afhankelijk te maken van het voorleggen van specifieke documenten, dat het niet kennelijk onredelijk is om een medisch attest van een geneesheer-specialist te vragen indien wordt verwezen naar een medische problematiek die onduidelijk is en waarvoor specialistische onderzoeken schijnbaar vereist zijn en dat hij niet verplicht is om een ander attest dan het gevraagde te aanvaarden.

De Raad merkt daarenboven op dat niet blijkt dat verzoekster nog een belang heeft bij haar grief dat verweerder hoe dan ook in aanmerking had moeten nemen dat ze ernstig ziek is, waardoor zij niet naar Nepal kan reizen en dat ze in dat land niet de gepaste verzorging kan genieten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij op 16 december 2015 alsnog een geneesheer-specialist raadpleegde en dat deze, na overleg met een andere arts en de huisarts, oordeelde dat er *“geen medische dwingende redenen [is] waarvoor patiënte in België dient te verblijven”* en dat wat betreft de zorgvraag *“er geen redenen [zijn] waarom zij deze niet in Nepal zou kunnen krijgen”*.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur blijkt niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij stelt het volgende:

“- Dat er verder ook sprake is van een schending van het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel;

In een democratische rechtsstaat, mag de burger een bepaald en specifiek verwachtingspatroon ten aanzien van het recht in het algemeen en de wetgeving in het bijzonder koesteren: het recht moet voorzienbaar en toegankelijk zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, waarbij men vertrouwen op een zekere standvastigheid van overheidswege;

Allereerst dient te worden vastgesteld of, en in welke mate, er sprake kan zijn van rechtmatige verwachtingen, wat inhoudt dat de burger in redelijkheid moest kunnen aannemen dat het overheidsoptreden tot het door de verwachtingen gewekte resultaat zou leiden;

De burger moet aldus kunnen vertrouwen op wat niet anders dan als een vaste gedragsregel van de overheid kan worden beschouwd;

Zoals hierboven reeds vermeld, kampt verzoekster met gezondheidsproblemen en is zij op heden reeds 76 jaar oud;

Verzoekster is nierpatiënte, alsook gediagnosticeerd is met reumatoïde artritis en heeft last van een te hoge bloeddruk;

Zij heeft aldus te kampen met ernstige ziektes en is aldus niet in de mogelijkheid om terug te keren naar Nepal;

Dat zij daar ook niet de gepaste verzorging kan genieten en dat er geen systeem van sociale zekerheid bestaat in Nepal;

Dat verzoekster een recent en gemotiveerd medisch attest overlegde, doch dat de verlenging van haar verblijf werd geweigerd op grond van de motivatie dat dit attest door een huisarts werd opgesteld en niet door een specialist;

Dat een huisarts echter ook een opgeleide arts uitmaakt, dewelke de nodige medische vaststellingen kan doen;

Dat er geen enkel wetsvoorsch[ri]ft is krachtens hetwelk een medisch attest van een huisarts niet zou volstaan om een medische toestand van een patiënt aan te tonen;

Dat derhalve niet anders kan worden geconcludeerd dan dat afbreuk wordt gedaan aan de rechtmatige verwachtingen van de rechtsonderhorigen;

Anders oordelen zou opnieuw een schending uitmaken van de meest elementaire beginselen van behoorlijk bestuur;

Dat bijgevolg ook op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feiten en naar recht;”

3.2.2. De Raad stelt vast dat verweerder verzoekster duidelijk heeft meegedeeld dat de eventuele inwilliging van haar vraag om de geldigheidsduur van haar visum te verlengen afhankelijk wordt gesteld van het overleggen van een door een geneesheer-specialist opgesteld medisch attest. Verzoekster heeft dit attest niet voorgelegd en kan dus bezwaarlijk voorhouden dat zij de rechtmatige verwachting kon koesteren dat haar aanvraag zou worden ingewilligd. Zij toont ook niet aan dat verweerder, die in casu over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, in regel een gunstig gevolg geeft aan aanvragen tot verlenging van de geldigheidsduur van een visum indien niet de gevraagde overtuigingsstukken worden meegedeeld. Voorts moet bovendien nogmaals worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat een geneesheer-specialist, na een onderzoek en overleg met andere artsen, oordeelde dat er geen medische redenen zijn waardoor verzoekster in België dient te verblijven en dus slechts kan worden geconcludeerd dat verzoeksters bewering dat zij wel gezondheidsproblemen heeft die haar verhinderen om terug te keren naar Nepal in strijd is met dit medische attest.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeksters raadvrouw door ter terechtzitting te stellen dat verweerder, in het raam van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, ook rekening had moeten houden met haar familieleven in België een nieuw middel in het debat brengt dat niet van openbare orde is en dat in het inleidende verzoekschrift had kunnen worden uiteengezet. Dit middel is bijgevolg niet ontvankelijk (RvS 21 maart 2002, nr. 104.999; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054; A. WIRTGEN, *Raad van State, I. afdeling administratie, Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder*, Brugge, die Keure, 2004, 42-43).

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK